



Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

THE ARABIC PORTION OF THE CAIRO GENIZAH AT CAMBRIDGE.

(Tenth Article.)

FURTHER SA'ADYĀH FRAGMENTS.

THE following group of articles will comprise the fragmentary remnants of various treatises by Sa'adyāh¹ hitherto only known by their titles. It is regrettable that these fragments can only be published in a rather sporadic fashion, instead of collectively and systematically. This is, however, unavoidable for various reasons, firstly on account of the dispersion of the treasures of the Cairo Genizah amongst different collections, resulting in the dismemberment of works formerly complete or nearly so, which leaves little hope of their ultimate reunion. The difficulty of determining smaller fragments in detached collections is thus greatly increased. Secondly, the work of arranging the Taylor-Schechter collection, the largest of them all, is so far from completion that a workable survey of the whole, at least as far as the Arabic fragments are concerned, is at present out of the question. The only course possible to pursue in the meanwhile is to publish fragments as soon as they are discovered and examined, and students will be best advised to defer utilizing these fragments for the purposes of history of literature till all the fragments are catalogued. There are still numbers of fragments left which are probably of Sa'adyānic origin, but which

¹ See *J. Q. R.*, Oct. 1903, Jan. 1904.

require further careful study before a definite judgment can be pronounced on them. The present instalment contains two Sa'adyāh fragments, the authenticity of which can hardly be doubted, with several more to follow in the next article.

XXV.

TREATISE ON "FORBIDDEN MARRIAGES."

Paper, four leaves, 18 × 14 cm.

The first question to consider is that of the authenticity of the fragment. It is known that Sa'adyāh composed a work with the above-mentioned title. We may, therefore, open the line of argument by the statement that the fragment deals with the same subject. The next point is its anti-Karaite tendency, evinced by two passages, in one of which¹ "we the community of Rabbanites" is placed in contrast with the "Karaite seceders²." More definite in favour of Sa'adyāh's authorship are the following points:—The fragment contains on the first page four passages in the O.T. with relative constructions in which the relative pronoun is omitted. Three of these passages coincide with Sa'adyāh's published translations, whilst of the fourth (Ezek. xx. 25) no translation of his has as yet been discovered. Other points of great weight are the author's quotation of *his* commentary on Exodus, and his habit of rendering striking expressions of the Hebrew original, as far as possible with a formation of the cognate Arabic root. An example of this is shown in our fragment in the term נָדָפוּ (Isa. xxxvii. 6), which is translated by קִיפִי³. The same term is employed by Sa'adyāh in the detailed discussion on Ezek. xx. 27, which occupies a prominent place in the fragment. If we also point out that the verses Lev. xviii. 6–23, which form the fulcrum

¹ See p. 720.

² כְּוָאֲרָךְ.

³ See v. 23; Num. xv. 30; Isa. xliii. 28; li. 7, and Ibn Janāh, *Kitāb al-Uṣūl*, ed. Neubauer, col. 124.

of the whole treatise, agree with Sa'adyāh's translation of the Pentateuch¹; and, finally, that the method of argumentation is strikingly similar to that employed by Sa'adyāh in other of his undoubted works, there is no reason left for ascribing the fragment to another author.

We must return for one moment to the Commentary on Exodus mentioned above. The existence of this Commentary, and indeed of the whole Pentateuch, is rendered certain not only by Sa'adyāh's own reference to it², but by a fragment in the Cambridge Genizah comprising the verses Exod. xxxv. 27-xxxvi. 35³. The authenticity of this fragment cannot be doubted for a moment. Not only is the translation that of Sa'adyāh, but the interpretation contains a reference to his treatise on the "Oral Laws⁴." It is not surprising that a similar reference is to be found in the introduction to his version of the Pentateuch⁵, but one would not expect it in so remote a subject as the Commentary on the Book of Proverbs⁶. The commentary of chap. ix, vv. 13-18, consists of a short but sharp lecture against heretics and Karaites. As there is sufficient evidence to show the intimate connexion between Sa'adyāh's anti-Karaite monographs and his Bible commentaries, this must needs lead to a revision of the classification of his works in general. It seems, indeed, that the usual classification into biblical, halākhic, polemical and philosophical writings is too mechanical. It appears more probable that the bulk of his works followed a distinct and well-arranged plan, in the centre of which we find his translation and commentary on the Bible, and from which radiated monographs on various chapters of the Jewish law code which

¹ Ed. Derenbourg, p. 170 sq., with a few variations.

² See Introduction to the Translation, p. 4.

³ There is also a fragment of Sa'adyāh's commentary on Leviticus in the T-S. collection.

⁴ אִסְמִיעִיָּהּ, see Poznański, *J. Q. R.*, X, p. 259. An identity with the *Kitāb al Amānāt* (Bacher) is out of the question, cf. below, no. XXVI.

⁵ P. 3-4, cf. *Comment. to Proverbs*, p. 52.

⁶ Ed. Derenbourg, pp. 4, 51 sq.

needed special protection from Karaite interference. To combat this Karaite interference was perhaps the main-spring of Sa'adyāh's literary activity. The fight had not only a religious, but also a political aspect. Karaism was less odious to Mohammedan eyes than Rabbanism. The Mohammedan charge of the falsification of the Tōrah, e.g., did not apply to the former. The thorough education of the Rabbanite masses appeared to Sa'adyāh a work of the utmost importance, and he performed this task in a most systematic and scholarly way. It will scarcely be possible to do him full justice till most of his missing writings have been discovered. The influence he exercised on Oriental Jews was not equalled by any of his successors, including Maimonides, who addressed himself to the initiated rather than to the masses. It would be unjust to look upon Sa'adyāh's polemical treatises as dictated by mere delight in academic dispute. Karaism was a powerful factor in his age, and so little on the wane in the following generations, that two hundred years afterwards Judah Hallēvi conceived the necessity of renewing the combat.

A rather lengthy quotation from Sa'adyāh's treatise on "Forbidden Marriages" has been known for some time¹, but it is taken from a different, and probably later, part. Our fragment, which is fortunately a coherent piece, seems to represent an earlier portion of the treatise, containing a large section of the introduction and the beginning of the discussion of the subject itself. The treatise seems to have been of considerable extent, and the subject is treated with great care and thoroughness.

The fragment opens with the *second* of three replies to a query on the phrase, "Laws [that] were not good" (see above). The *third* explanation, which the author prefers to any other, is that the phrase refers to the laws of the Tōrah. It is not, however, the word of God, but placed into the mouth of the unbeliever. He then explains the

¹ See Poznański, *ibid.* Steinschneider, *Arab. Lit.*, p. 49.

syntactical position of the words עור זאת (Ezek. xx. 27), and quotes several cases in which זאת refers to the preceding passage. The whole is an interesting piece of biblical exegesis. After this the subject of forbidden marriages is opened by an explanation of the five technical terms employed in the Pentateuch.

T-S. 8 Ka. 10³.

Fol. 1 recto. בהא כמה בינת להם אנהא כדאך פיציר אלמעני וגם אני נתתי חקים אשר להם לא טובים באצמאר אשר פקט כקולה והודעת להם את הדרך וכדלך נתן נשמה וג' מענאהא אשר עליה וכך לכל יבוא גבורתך יריד לכל אשר יבוא וכמא שרחנא פי ספר ואלה שמות אן אלעבד אדא אכתאר אלצללאח געלה אלה צאלחא באלמדחה לה וכמא אסתשהדנא עליה מן אלמקרא ואדא אכתאר אלשר געלה אללה] [מסת]צלחא שרירא באלתוביך ל דל הנא למא פעל חקים לא טובים . . . פ[ע]להא אללה כדאך באלתוביך להם ואלתאניב ופי האתין אלעבארתינ יכון תפסיר מא יתליה מן אלפואסיק אלאכר אד יקול ואטמא אותם במתנותם : יעני אנהם למא כאנו כפרה עצה ל רבאנהם ונעלתהא עני באלנגם נטיר מא שרט ול בא כי אם תעלו לי עולות [ננא]סה לקראבינהם | פי אצל מא שרעהא כאן לכנה פי חאל מא vers. קרבנאהא הם אד כאנת עלי גיר טאעה ואלקואב אלג והו אלדי אפעלה וארתיצה אן יכ[ו] חקים ל ט מונהא אלי שראיע אלתורה לכנה לים הו קול אללה ען נפסה ואנמא הי חכאיה כלאם אלכפאר ומא תקולה עלי פריץ אללה מן אלמחאל וועמו אנהא שריעה לא כיר פיהא ולא תנפע מן אסתעמאלהא פאנכר אללה עליהם דלך שדיד אלאנכאר וכדלך [י]רעי אן היה אלקראבין ליסת מקד[סה] בל הי צרוב בואל בנגאסה לאנהא שחום ודמא פקאל אללה והו סאכט וועמו אני ואטמא אותם וג' ונעלם אן הדין אלקולין המא חכאיה אללה] [ה] ען אל פאל לק' בעדהמא לכן דבר אל בית ישראל . . . ב[ו] א' וא' אל' בה א' י' א' עוד זאת וגו' אל מעני גרפו הו כטא מן אלכל לקדיפה כך | וען רבשקה וקומה אשר גרפו וג' וקאל ומגרופיהם ¹ וג' Fol. 2 recto. בל מא קאל עוד זאת גרפו וג' וכאן זאת ינצרך אלי מא קבלה ואלי מא

¹ Read ומגרפתם Isa. li. 7.

בעדה תם תאמלנא מא בעדה מא דא לים פיה מן אלקדיפה ולא אלתקול
עלי אללה אלמחאל שי לאנה יקול ואביאם אל הארץ די נסאק (?) אכבארנא
מצת וגב מן דלך אן יכ[ו]ן] מנעטפא על ימא קבלה פנקול אנה צדר בהדין
אלקולין וגם אני נתתי וג' וקאל עליהמא עוד זאת פצאר אלכלאם מקאם
אלמקדם וכאנה קד קאל וגם גרפו אותי אב' ויאמרו אני נתתי להם
חקים וג' אטמא וג' ואנמא געל היא אלנכאר מוכרא ולם יגעלה מקדמא
ליכונ אצעב לאסתקבאחה ואשר לאנכאר והו אן קול עוד זאת וג' מא
כפאחם גמיע פעלוה חתי קדפוני איצא במהל דלך ותקולו עלי אלמחאל •
verso. ודלך אנה קד כאן קדם קבל היא מרתין | וקאל פי שראיע אלתורה
אשר יעשה א' הא' וחי ב' פי פסוק ואתן להם ופסוק וימרו בי סוי מא
קאל פי אלתורה תם וצף אנהם נקצו היא כלה ואדעו צדי¹ ואמא
אנעטאף זאת עלי מא קבלה פנמיר זאת משחת אהרן עלי חוה התנופה
ושוק התרומה וכולך זאת תורת הבהמה והעוף : זאת תורת היולדת :
זאת תורת נגע צ' : זאת תורת הזב ואשבאה דלך : ובעד היא פאני
קד בלגת קצה אלעריות וחי קצה קד כתר שגב אלקום ואלכוארג פיהא :
כל פריק מנהם ידעי פיהא דעאוי בל ינצב לה מוארא יסתמד מנהא
אלראי ואצולא יפרע אלפרעו ואסאסאת יבני עליהא אלאבניה והם פי דלך
אנמע מכמין תארבין למא נקלה גמע אלאמה ען אנביא אללה וקד
רא[י]ת אן אחכי פיהא מא אחצל בי ממא אברע פיהא ואלאדלה | אלתי
Fol. 3 recto. נצבהא כל פריק מנהם ליסתמד אלחנג עלי מדה מזהבה ואוצה כברהא
ופסאד אעטאהא אלברהאן עלי מא וחלת לה ולים ארי אן אבתדי אולא
בבראיע אלמחדתין ואבטאלהא תם אנעל קול אהל אלחק אכירא לאן
היא אלכיאב אסתעמלתה מולפי כתב אלגדל מן אלערב לאנהם יועמון
אנהם אכר אהל אלדיאנאת פלדלך בגמיע² אלמודאהב ואלדיאנאת אלתי
תקדמתהם תם יצרפון אלכלאם אלי מואהבהם הם פי אכר אלאמורי
ואמא נחן גמיע אלרכונין פנחן אלאולון מן דין בני אסרא"ל אלמלקבון
מן אנביא אללה אלתאבעון אתארהם ואלמלקבון ואלמתנאקלון אכבארהם
עלי אלדער אלגאבר והאולי קום כוארג כרגב עצהם עלי בעץ פאונבת אן
אבתדי במא פסרתה לנא אלאנביא פנחמה ונחצי כם גמלה אלעריות אלתי
verso. פי אלכת' ואלנקל תם יתבע | בעד דלך בעדר מא זארה כל מחדת מן
אלעריות עלי דלך ומא נקצה מנהא ובוצה מא ילום אלמחדתין פיה מן
אלכטא אן שא אללה : אול מא אעמל אפסר פואסיק אלעריות אלתי

¹ צדי ?² תגמיע ?

חי יז תפסירא * ואפק מא נאבה אלנקל ואקול איש ערות: סוואה אביך
 פהי סוואה זונתה פלא תכשפהא: ערות אחותך: וסוואה אכתך אבנת אביך
 או אבנת אמך [אל] מולודה דאכל או כארנ לא תכשף סותהן ערות בת
 סוואה אבנת אבנך או אבנת אבנתך לא תכשפהן פאנהא סוואתך: ערות:
 סוואת אבנת זונה אביך אלמולודה מנה תלך אלתי הי אכתך לא תכשפהא *
 ע': וסוואה אכת אביך לא תכשף אלתי הי נסיבתה: ער': וכדאך סוואה
 אכת אמך לא תכשף אלתי הי נסיבתה: ער': וסוואה עמך פלא תכשף
 והו אלא תדנו מן זונתה אלתי הי כעמתך: ערות כלתך: וסוואה | כנתך
 לא תכשף אלתי הי זונה [אבנך] לא תכשף * * * * * סוהא * ע' אשת:
 סוואה זונה [אביך] לא תכשף אלתי הי סוואה אביך: ע' * * * ואשה: ואל
 אשה: ואל אשת: ומ[זרעך] ואת זכ': ובכל: אלדי ארי א[ן] * * * אקרמה
 פי עבארה דא אלפואסיק * ומעאניהא אן היה אלה' אלפאט אלתי פי
 אלעריות קריבה אד קאל לא תקרבו וג' וגילוי אד קאל לא תגלה: ושכיבה
 אד קאל וא תזכר: וראיה אד קאל וראה א' ע' והערךא כי את שארו
 וג' כלהא תקצד אלגמאע ותומי אליה פאמא אלקריבה פקאל פיהא והו
 יחכי [ען] אלהא אלגאני לאהלה ואקרב אליה וג' וק' אלגבי * * * ואקרב
 אל הנביאה ואיצא קו ואבימלך לא קרב אליה פהיה אקואל פציחה אן
 אלקריבה תכון גמאע ואמא אלגלוי פאן ש' יוקעון דלך עלי בתיר
 מן אלאפעאל ענד אלמבשרה | * * * * * יצלה לה דלך בקו' ויי גלה את
 [און ש] מואל וקאל יהונתן לדור וגליתי [את און] נך: וק' בעזו לטוב ואני
 אמרתי אגלה אונך וכדלך ילקבון * * * * * כות בתגטיה אלעצו אלדי
 בה יכון * [ה * * *] * * * * * על שפה כלם וג' פעלי דא יכון מעני אלגלוי
 פי אלערוה: ווקע אלפעל אלדי סבילה אן יקע בהא כמא כאן פי אלסמע
 ואלכלאם מתל דלך: ואמא אלשכיבה פהי תומי אלי דא איצא מתל קו'
 פי מרה פוטיפר ליוסף שכבה עמי וק' אמנון בואי שכ' ע' א': וק' פי שכם
 כי נבלה ע' ביש' וג' והי תכון עלי ג' אנחא שכיבה את ושכיבה עם ונתינת
 שכיבה כך ויתן איש כך שכבתו ואמא אלראיה פהי איצא תקע עלי אלעצו
 אדא וצל אליה אלפעל אלדי עארצה אן יצל אליה כמא ילקבון וצול
 אלעלם אלי אלקלב באלראיה אד יקול ולבי ראה הרבה וג' וצול אלצות
 אלי חאסה * * * * *

Fol. 4
 recto.

verso.

[ABRIDGED] TRANSLATION.

. . . . as I explained to them that the matter is so. The meaning of the verse Ezek. xx. 25 is: "I gave laws *which* are not good for them,"

the relative pronoun being omitted [in the original]. Similar verses are Exod. xviii. 20; Isa. xlii. 5; Ps. lxxi. 18. We also said in our Commentary on Exodus (chap. xxi) that if a slave chooses freedom, God makes him happy and lauds him, a case for which we found other corroborative verses in the Bible. But if he makes an evil choice, God allows him to be unhappy, and reprimands him as well since he practised laws which were not good, so God did the same, reprimanding him at the same time severely. These two instances entail the explanation of the next verse (Ezek. xx. 26): "I polluted them in their own gifts," which means that they are disobedient infidels.

(Amos v. 22.)

. since they did this in disobedience.

The *third* answer is the one which I like best of all, viz. that the Fol. 1
verse Ezek. xx. 25 refers to the laws of the Pentateuch. These are verso.
not, however, God's own words, but the words of the unbeliever which God cites, and an absurd utterance concerning the law of God. They assert that this is a statute in which there is no good, and from the practice of which no profit accrues. God, however, put them to nought in an unmistakable manner. He maintains that these sacrifices are not holy but in impurity, because they consist of fat and blood. So God says in his anger (v. 26): "They assert that I, but I polluted them, &c." We are aware that these two verses are only quoted by God because he says immediately afterwards (v. 27): "Therefore, son of man *yet in this*, &c." The meaning of נָרַפּוּ is "contumely," as in Isa. xxxvii. 6; li. 7. Fol. 2
The word זָנַת in Ezek. xx. 27 refers both to what precedes and what recto.
follows. The end of the sentence, however, contains neither a blasphemy nor any absurd statement concerning God. This arises from v. 28 from which follows that זָנַת refers to the preceding passage.

We now say that the prophet uttered the verses 26 and 27 first, and says in reference to them עֹר זָנַת which should stand prior to them, as if he wished to say: "And also your fathers blasphemed me, and said [that] I gave them statutes that were no good, and that I polluted them." He places the disavowal at the end and not at the beginning, in order that the repugnant character of the sentence and the protest should be as emphatic as possible. The words עֹר זָנַת mean: Notwithstanding all they have done, they blasphemed me, too, and make absurd statements concerning me. Prior to this group of verses the prophet had stated twice with regard to the laws of scripture that "if a man do he shall live in them" (vers. 11 and 13 (21)), just as is verso.
said in the Pentateuch (Lev. xviii. 5). He then points out that they

violated all these laws and assert something opposed to me. If we refer *וְזָאת* to what precedes, the construction is like Lev. vii. 35 (with reference to ver. 34); Lev. xi. 46; xii. 7; xiii. 59; xv. 32, &c.

Now I come to the subject of forbidden marriages, a chapter which causes a large amount of misunderstanding, both among the general people [of the Rabbanites ?] and the sectarians [Karaites]. Each party holds its own opinions on the matter, relying on a mass of corroborative material, and supported by fundamental principles on which they construct theories. They are all, nevertheless, mistaken, and overlook the tradition handed down to the *whole* people by the prophets of God. I will first set forth what appears to me new in the matter, and then the arguments advanced by each party in support of either theory. I will then explain in my way its burden and the mischief of employing it as an argument. I will not, however, begin with the refutation of the theories of the innovators and discuss the views of the truth party last, because this is the manner of controversy employed in the polemical works of the Arabs who consider themselves the final goal of all believers, and therefore compromising all preceding religious creeds. They apply the *Kalām* to their opinions on the end of things.

Now *we Rabbanites* are the first class of Israelites, who derive their appellation from the prophets of God; who follow their footsteps and preserve their tradition for future ages. These *sectarians*, however, differ from each other. I must first reproduce the explanation given us by the prophets . . . and recount the sum total of forbidden marriages mentioned in Bible and Tradition. This will be followed by those added or deducted by the innovators, and to show their error.

The first thing to do is to interpret the verses relating to forbidden marriages, seventeen in number. [Here follows the translation of Fol. 4 recto. Lev. xviii. 7-23.] Here I insert a discussion of the *five* terms employed in connexion with performing forbidden marriages, viz. *גָּלִי*, *קָרִיבָה*, *שְׂכִיבָה*, *רְאִיָּה*, *הֶעֱרָאָה* (Lev. xx. 18, 19), which all express cohabitation. *קָרִיבָה* is employed when speaking of a person living with his family, as in Deut. xxii. 14; Isa. viii. 3; Gen. xx. 4, instances which render its meaning clear.—*גָּלִי* has various other applications, as in 1 Sam. ix. 15; xx. 12, 13; Ruth iv. 4; being opposed to Mic. iii. 7. Such is the meaning of *גָּלִי* in connexion with forbidden marriages, the verb being employed in the same way as hearing and speaking.—For *שְׂכִיבָה* see Gen. xxxix. 7; 1 Sam. xiii. 11; Num. v. 20.—*רְאִיָּה* is applied to an organ of the body affected by some action. Thus one may say that knowledge reaches the heart by means of sight, as in Eccles. i. 16, or when a sound reaches a man's sense [of hearing] . . .

XXVI.

THE TREATISE ON THE "TRADITIONAL LAWS."

Paper, two leaves, 19 × 16 cm.

The reference contained in the preceding pages to the [כתאב פי] אִלְשֶׁרָאִיעַ אֶלְסַמְעִיָּה¹ affords an opportunity of publishing a fragment which possibly belongs to this work, and of the contents of which nothing is known but a few short quotations². The smallness of the fragment renders the establishment of its authenticity much more difficult than of any other; there are, however, some points which make for great probability. In the first instance, the traditional code is the object of discussion, particularly in the latter half. The doctrine of the necessity for prophets in order to explain not only the practice of traditional regulations, but also that of the "rational laws" (אֶלְשֶׁרָאִיעַ אֶלְעֻקְלִיָּה), coincides with a remark to be found towards the end of Sa'adyāh's Introduction to his Translation of the Pentateuch³. The prayer is used as an example in both places.

The fragment seems to belong to the introduction of the treatise, because it explains the method to be employed in the discussion. Its polemical character is shown in the attempt to refute what *they* urge against the necessity of prophets to explain the practice of the law. There can be little doubt that "they" means the Karaites, and the author's reply fits well into a controversy on the necessity for the oral law code.

T-S. 8 Ka. 10⁴.

פ אהל ומעיניהם סאקמָה ענא ומע . . . לא אקנע חתי אלומה Fol. 1
אלתנאקן ואלתמאנע . ואקול אנ קתל אלעדו ממה ילדך אלקאתל ויולם recto.
אלמקתול ואכר אי מאל ואי חרמה ממה ילדך אלעכר ויולם אלמאכר מנה .

¹ See p. 714.

² See Poznanski, l. c.

³ Ed. Derenbourg, p. 3 sq.

פעלי טן הדיא אלטאן יגב אן יכון כל פעל מן הדין חכמא ונהלא מעא
 חכמא לאנה ילד' אלקאתל ואלסארק ואלזאן (וא? אל) ונהל[א] לאנה יולם
 כצמה וכל מדהב ידפע אלי אלחצאד ואלחמאנע פהו באטל כל קד
 יגתמע עליה הדיא אלחנאק' לשכ' ואחד בעמל אן יקע פיה שי מן אלסם
 פאכלה ממא ילד' ויקתל פילזמהם אן יכון חכמא ונהלא מעא * תם אקול
 פי אלסם אלב אלדי הו מבאח פי אלעקל וקד גאת אלשריעה באלאמר
 בבצעה ואלנהי ען בעצה ותרך אלבאקי מבאחא בחאלה * ודלך בתפציל
 יום מן אלאימם כאלסבת ואלאעיאד ותפציל אנסאן מן בין אלנאם כאלנבי
 ואלאמאם * ואלאמחנאע מן אכל בעץ אלמטאעם ומגאנבה גשיאן | בעץ
 אלאשכאן ואלאעחזאל בעקב בעץ כ * אדת עלי טן * * * אלגאסה *
 פהדה אלאצול ומא תפרע מנהא ומא אנטם¹ אליהא עלי אן אלכבר פי
 אהבאחהא אמר רבנא ותעריצנא אלי אלמנפעה פאני אגד לאכתרהא
 עללא גזויה נאפעה * וארי אן אהבת בעצהא ואקמעהא וחכמתה תבארך
 פוק דלך * פמן מנאפע תפציל בעץ אלזמאן אולא בתרך אלעמאל פיה
 אכתסאב ראחה אן * כתר' אלכד * תם לינאל פיה חט מן אלעלם וחט
 פי אלויאדה פי אלצלוה ויסתפרג אלנאם ללקא בעצהם בעצא באגחמאעהם
 ויתברו פי אמור מן דינהם וינאדון פיהא ומא גרי הדיא אלמגרי * ומן
 מנאפע תפציל אנסאן כאן ליקבל אלעלם מנה באלאוכד וליסתשפע בה
 ולירגב אלנאם באלצלחא לינאלו מחל מרתבתה ולענא הו איצא באסתצלחא
 אלנאם אד לדלך חאל ומא נחי הדיא אלנחו * ומן מנאפע תחרים אכל
 בעץ אלחיואן לילא ישבה באלכאלק אד לא יגזו אן יטלק אכל מא אשבהא
 ולא אן יננסה ולילא יעבד אלאנסאן שיא | מנהא אד לים יגזו אן יעבד
 מא געל לה מאכלא ולא מא געל לה מנגסא * ומן מנאפע מגאנבה גשיאן
 בעץ אלנאם אמא אשת איש פעלי מא קדמנא * ואמא אלאם ואלאכח
 ואלאבנה פאן אלצוררה תרפע אלי אלכליה מעהן פאטלאק תוויגהן יטמע
 לא מזאנאתהן * ואיצא לילא תקע אלפתנה עלי אלצורה אלגמילה מן
 אקרבהא ולילא יקע רפץ ללצורה אלקביחה אדא ראו אקרבהא[א] למ
 ירגבון פיהא * ומן מנאפע אלטמא ואלטהארה לידלל אלאנסאן מן חובה
 ולתעז? ענדה אלצלוה בעד קטעהא מדה מן או? ליגמע באלה באלתקא
 ועלי הדיא אלמחל אדא תתבע באכת' הדיא אלשראיע אלסמעיות יוגד
 להא פן שעב אלעליל * ומנאפע תסביב שי כתיר וחכמה אלבארי
 ועלמה אעלי מן כל מא ילחקה אלנאטקין כקז כי גבהו שמים מארץ וג

Fol. 2
recto.

פאך קד קלת הדיה אלגמלה פי קסמי אלשראיע והמא אלעקליה ואלסמעיה
 פינבני אן אביין מא אלחאנה אלי רסל ואנביא באני סמעת | ... מא יקולון
 ... verso. סב אלנאס חאנה אלי רסול עקולחם תכפיהם [א]ן יחתרו במא פיהא
 מן אלחסן ואלקביה פרנעת אלי עיאר אלחין נטרת בה אן אלאמר לו
 כאן כמא קאלו לכאן אלכאלק אלא עלם בה ולם יכן יבעת ברסל אד לא
 יפעל מא לא מעני לה . חם תאמלת אלנטר פונרת חאנה אלכלק אלי
 אלרסל חאנה מאסה לא מן אגל אלשראיע אלסמעיה פקט לערפוהם
 איאהא בל מן אגל אלשראיע אלעקליה לאן אלעמל בהא לא יתם אלא
 ברסל יקפו ואלנאס עליהא פמן דלך טן אל¹ ... חכם ללה באלשכר עלי
 עבאדה ולם יחד ללך אלנטר חרא מן קול ומן וקת ומן חיאה פמחתאן
 אלי אלרסל פחדתה סמתה צלוה ונעלת לה אוקאתא וכלאם כאן וחאל
 כאן ואסתקבאל כאן . ומן דלך אן אלעקל אנכר אלנא וליס פיה מא
 יחד כיף תנחצן אלמראה ללרגל חתי תציר מחצנה לה הל יכון דלך
 באלכלאם פקט או ברצאהא או ברצא אבויאה פקט או בשאהדין או
 . או אטהאר נמיע אהל אלבלד עלי דלך או תעלים עלאמה עליהא ...

TRANSLATION.

. Fol. 1
 recto.

I say that slaying an enemy gratifies the slayer and causes pain to the slain; seizing money or another's beloved gratifies the holder, but gives pain to the robbed person. In the opinion of him who adopts this view, every action of this kind must be at the same time judicious and injudicious. It is judicious because it gratifies the slayer, the thief, and the seducer; it is injudicious because it gives pain Every course which leads to contrast and contradiction is absurd. Occasionally this contrast can be neutralized in a person by one act, if he e.g. eats some poisonous food which tastes well, but kills him. This would be a case of judicious and injudicious acting at the same time.

In *part two* I speak of what is lawful according to reason; but the law commands part of it, forbids part of it, and leaves the remainder lawful. An instance of this is [given by] the distinction of certain days, as the Sabbath and festivals; or the distinction of a certain person, as a prophet or leader; the abstention from certain foods, keeping aloof from cohabiting with certain persons, and

¹ ... מן אל on the margin.

avoiding the touch of certain unclean matters (?). These principal laws with their details and accessories, we were commanded by our Lord to uphold . . . , and we show the advantage to be gained thereby. For the majority of them I find several causes of compensation and advantage. I have cause to uphold some, viz. those which best subdue man's passions, and above which the wisdom of God is apparent.—One of the advantages of selecting a certain time for leaving off work is the desire for rest after much toil; to have an opportunity for study and increased prayer; to render people free to meet and hold intercourse; to reflect on matters of religion and expound them, &c.—One of the advantages of the distinction of a certain person is to receive his instruction, to ask his intercession; for people to incline towards godliness that they may attain something like his own rank; or that he make it his care to improve mankind if possible, &c.—One of the advantages of the prohibition to partake of certain animals is lest man resemble the Creator, since one cannot give up eating that which resembles him, nor profane him; further lest man worship anything of this kind, because it is impossible for him to worship what was given to him for food, nor what renders him unclean.—The advantages of [the regulations of] abstaining from certain cohabitations are [taught] by the example of embracing a married woman, as stated above. With mother, sister, and daughter, one is often alone by necessity. The desire is to repudiate marrying them, not seduction; further lest a relative be tempted by a fair face, or an ugly person remain isolated, when it is noticed that her relatives have no desire for her.—The advantages of the [regulations concerning] clean and unclean things that man should be humbled by his guilt or (?) to concentrate his thoughts on devotion.

Fol. 2
recto.

In this manner if thou followest the majority of traditional laws, a motive can be discovered. The advantages of tracing the causes of a thing are many, but the wisdom and omniscience of the Creator is higher than man can conceive, as is written in Isa. lv. 9.—Now since I said all this in reference to the two classes of laws, viz. the rational and traditional ones, I must explain the necessity for [divine] messengers and prophets. For I have heard . . . what THEY say people's want of prophets whose intelligence is sufficient for them to distinguish the good and bad. I returned to gauging the time and saw that if the matter were as they assert, would not the Creator have taught so, and would he not have sent messengers, as he does nothing without reason? Then I studied it closely and found that man urgently needed prophets, not for the knowledge of the traditional laws alone, but also for the rational laws. For the practice thereof only

verso.

becomes perfect through the prophets by whom people abide. One instance of this is that God ordained his creatures to show gratitude without any further definition; but prophets..... called it prayer, and appointed for it special times and words, and a special condition and direction of the face. Another instance is that reason rejects immodesty, but a distinct line is drawn, how a woman is guarded against a man till she becomes his lawful wife; whether this depends upon a word alone, or her consent or that of her parents alone, or two witnesses or ten, or in presence of all the inhabitants of the town, or upon the instruction of a teacher.

HARTWIG HIRSCHFELD.